

èpoques on el material era molt precari però la motivació i l'empenta ho era tot.

Des de terra es pot veure com la via s'endinsa en un diedre molt marcat, però on cal fer un seguit de moviments i passos amb totes les parts possibles del cos per arribar a xapar la primera cinta, a força metres d'alçada. La Núria des de la reunió ens avisa que els passos són exigents i si cal que posem en pràctica el contorsionisme. Els esbufecs i la suor són els records que tenim d'aquesta primera part de la incursió. Les següents tirades segueixen per una gran feixa que travessa la paret fins a peu del següent llarg, que et posa a prova amb els flanquejos i l'exposició directa a la timba que anem agafant amb l'alçada.

La nostra aventura mica en mica va posant fi al patiment i a la tensió, però no sense deixar de sorprendre'ns: en l'últim llarg tenim una reunió exposada en alçada i paisatge però també en lluita per la supervivència doncs estem a un metre escàs d'un niu enorme de voltor que amenaça per l'arribada del seu progenitor. Finalment, la sortida d'aquella reunió i els últims passos combinats de lliure i artificial, ens fan arribar al cim de la paret amb uns sentiments estranys, entre romanticisme per la gesta i frustració per les dificultats.

Aquest fet ens porta a pensar en els canvis que viu aquesta activitat en els últims anys i sobretot a valorar molt positivament l'experiència dels nostres companys que ens van motivar va endinsar-nos en el món de l'escalada. L'esperit d'aventura costa molt d'assumir just en una època en que les persones ens afrontem a les dificultats

cada dia, primer amb els estudis, després amb la feina, i on la resta de coses són més o menys fàcils d'aconseguir (relativament) Però el que sí és cert que qualsevol activitat o hobbie el tenim fàcilment al nostre abast.

Però aquest text no pretén ser un manifest en defensa dels anys passats de l'escalada, ni del risc o l'esperit aventurer, senzillament és

Fotografia: Montse Mena

l'experiència de dos humils escaladors que volen plasmar en aquest escrit la seva experiència com a escaladors novells i la nostra gratitud per tothom qui fa possible la iniciació des de l'anonimat en aquest món vertical: l'escalada.

Montse Mena

Portugal, agost 2006

Portugal no és un país famós per cap muntanya ni per barrancs o canyons profunds que s'endinsen en la terra. Tot i això, vàrem sentir una certa atracció per fer-hi una visita donat que són uns veïns força propers però desconeguts per la majoria de nosaltres.

Portugal tampoc té un relleu extraordinari per escollir com a destinació "plena" per l'escalada o els esports de muntanya, doncs la seva geografia no ho permet. Però hi ha algunes penyes de roca i força penya-segats de molta qualitat on es pot gaudir de dies d'activitat intensa en roca abrasiva i exposada a l'Oceà Atlàntic.

Aquest és un país amb molt patrons meteorològics, doncs en general és força càlid però molt influenciat per l'Oceà Atlàntic. El mal temps té tendència a arribar de sobte i també a marxar de manera relativament ràpida, de manera que el sol

i els vents del sud assequen de seguida les parets de calcari. En general és un país amb força vent, amb pluges de monzons a la tarda i dies assolellats el dia següent.

La nostra intenció era conèixer el país, les terres i la seva gent, també les seves roques distribuïdes per tot el territori. Així vàrem comprar una guia d'escalada que ens va sorprendre doncs majoritàriament hi havia sectors per fer boulder en roca granítica.

Aquesta opció no era molt atractiva per nosaltres però fent una bona selecció de la informació també hi ha sectors d'escalada esportiva i en altres tipus de roca. En general vàrem seleccionar les destinacions dels llocs on podríem escalar (per nombre de vies fàcils, orientació i proximitat al càmping, accés de carreteres...) i així vàrem organitzar una ruta de Nord a Sud de Portugal.